

[Poul Møller.]

de syv, tage den handske op, som er blevet kastet, og derigennem vise, at det kan klare sig uden samarbejdet med de seks. Og på det sidste, efter USA's og Canadas indtræden på scenen, har vi jo en fornemmelse af — en fornemmelse, som jeg beder den højtærede udenrigsminister om at afkræfte eller bekræfte — at en løsning om en aftale mellem de seks og de syv — det perspektiv, som stod os for øje i sommer — at denne brede europæiske løsning ikke er den vej, som i hvert fald de to magter USA og Canada vil foretrække, hvilket jo heller ikke er mærkeligt.

Det kan være, jeg er for pessimistisk i denne vurdering. Jeg ved, at den højtærede udenrigsminister har deltaget i vigtige forhandlinger i Paris for en tre ugers tid siden i OEEC og i Dillonkomiteen, og jeg vil gerne bede den højtærede udenrigsminister her i dag give os en redegørelse for — i den udstrækning, ministeren mener han er i stand til det — hvordan han nu bedømmer mulighederne for at nå frem til en bredere løsning, og hvad der er sket på Parismødet.

Det kan jo ikke undgås, at en deling er imod Danmarks interesser. Vi har lov til at sige — det har den høje regering også lov til at sige — at det jo ikke er Danmarks skyld, at denne deling foregår. Det er ikke Danmarks opfindelse, og regeringen kan sige til os: vi måtte jo tage et standpunkt; når de andre sluttede sig sammen, så måtte vi vælge vort standpunkt. Selve delingen er altså ikke Danmarks skyld. Det afgørende for vor stillingtagen ved ratifikationen må derfor være, om vore forhandlere har gjort, hvad de kunne for ud af hele dette samarbejde mellem de syv at få fastlagt så mange muligheder som overhovedet gør sig for at sikre en helhedsløsning.

Det er blevet nævnt af det ærede medlem hr. Per Hækkerup og også af den højtærede udenrigsminister i fremsættelsestalen, at man nu i selve præambelen, formålsparagraffen i indledningen til traktaten, har fået fastslået, at formålet med de syv landes

frihandelsområde er at skabe en basis for forhandlinger med det øvrige Europa om en associeringsaftale. Det lyder smukt, og det lyder i hvert fald rigtigt, men nu er det desværre således, at løfteparagraffer og specielt formålsparagraffer ikke altid bliver opfyldt. Hvis vore internationale aftalers formålsparagraffer var blevet opfyldt, behøvede vi ikke den traktat, vi her skal ratificere, for så var der frihandel i Europa gennem OEEC-aftalen, der blev indgået for mere end 10 år siden. Men denne aftales formålsparagraf er aldrig blevet opfyldt. Dermed skal ikke være sagt, at denne heller ikke bliver det; det er naturligvis noget, vi alle må håbe på, men det er ikke nogen kontant realitet, vi kan bygge på.

Det er særlig beklageligt for os, fordi delingen jo specielt er farlig for Danmark af grunde, der er blevet omtalt her i det høje ting, idet vore vigtigste markeder derved deles.

Vi bør derfor efter det konservative folkepartis opfattelse fortsat vie al vor kraft til at få formålsparagraffen omsat i et aktivt handlingsprogram. Jeg vil derfor spørge den højtærede udenrigsminister, om han her i tinget eller under udvalgsbehandlingen kan give sådanne oplysninger om regeringens hensigter og om de forhandlinger, der er foregået inden for de syv, at vi kan se, at der foreligger et konkret aktivt handlingsprogram fra de syvs side eller i hvert fald fra den danske regerings side med hensyn til forløbet af forhandlingerne om samarbejde mellem de syv og de seks og med hensyn til at opnå en bredere økonomisk løsning. Om det skal være på europæisk basis eller på GATT-basis, er ikke afgørende for os, og jeg tror, hele tinget deler den opfattelse, at det lykkeligste ville være, at det blev på GATT-basis, således at dette økonomiske samarbejde kom til at omfatte så mange lande som overhovedet muligt. Jeg vil gerne pege på, at i vore overvejelser indgår som et plus, at vi ved forlængelsen af den dansk-vesttyske handelsaftale i hvert fald har opnået, at tilknytningen til en så